

Španělsko není tvořeno pouze jedním národem, nýbrž se jedná o tzv. multinacionální stát, jenž je tedy logickou domovinou mnoha nacionalismů a s nimi spojených problémů. V první části této práce se věnuji historickým příčinám vzniku těchto nacionalismů u Baskicka, Katalánska a Galície. Mezi ně patří španělská regionalistická tradice, přičemž každý z těchto regionů sází i na vlastní, jedinečné vlastnosti, ať už ekonomická síla, jazyk, kultura a historická zkušenost s vlastní vládou u Katalánska, odlišná „rasa“ a vábivá mytologie u Basků nebo opět jazyková a kulturní svébytnost u Galíjčů, podepřena keltským původem.

V druhé části se věnuji přechodu k demokracii z nacionalistického hlediska: španělská ústava z roku 1978 umožnila decentralizaci a vybudování tzv. státu autonomií, což nacionalismy částečně uspokojuje, objevují se ovšem problémy nové.

Ve třetí části se věnuji nacionalismům ze stranického hlediska: ve všech třech zmíněných regionech existují umírněně nacionalistické proudy, jež tvoří jedny z nejsilnějších regionálních stran, byť jejich umírněnost je čistě pragmatická a byť v případě Katalánska a hlavně Baskicka existují i relevantní radikálně nacionalistické strany.

V závěru hájím tezi, že přes veškeré historické a ideologické příčiny vzniku nacionalismů je hlavní vysvětlení jejich trvajících existence nutno hledat v elitami nastoleném procesu identitární mobilizace, jenž má sloužit jak k hájení zájmů prostých občanů tak i jejich mocenských pozic.